

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἐν Ἑλλάδι ἔχει τις περισσότερας πιθανότητας, ὅτι θὰ πιστευθῇ ὅταν ὁμιλῇ περὶ σχηματισμοῦ στρατοῦ καὶ καταρτίσεως στόλου, ἢ περὶ διαλύσεως στρατοῦ καὶ στόλου· διότι κτίζει τις οἰκίαν μὴ ὑπάρχουσαν, διὰ νὰ κρημνύσῃ ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς μίαν ὅπως δὴποτε οἰκίαν.

Διατί τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον εἶναι σχετικῶς τὸ δικαιότερον δίκαιον; Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἔχει θεῖαν καταγωγὴν, δημιουργηθὲν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του πρὸ τῆς θρησκείας, ἥτις εἶναι ὑστερότοκος τοῦ δικαίου παρὰ Ῥωμαίους.

Προσοχὴ ἀπὸ τοῦ θεῖου δικαίου, ἀπὸ τοῦ δικαίου τῶν πατέρων καὶ τοῦ Μακράκη.

Ὁ Γερμανὸς οἰκονομολόγος Roscher ἀναφέρει, ὅτι σήμερον ἀκόμη παρὰ τισι νομαδικαῖς τῆς Ἀφρικῆς φυλαῖς, ὁ τίτλος κλέπτου εἶναι ἐπίτιμος τίτλος.

Παρακαλοῦμεν πολλοὺς παρασημοφορημένους νὰ ἐρευνήσουν τὰ οἰκογενειακά των ἀρχεῖα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εὐρεθοῦν Ἀφρικανοί. Πολλοὶ μάλιστα ἔχουν καὶ τὰ μοῦτρα ἀφρικανικά.

Ἡ πειρατεία ἐνομιζέτο ὑπὸ τῶν παναρχαίων προγόνων μας λίαν ἐντιμὸν ἐπάγγελμα, ἐνῶ τὸ ἐμπόριον περιφρονεῖτο, ἄτε εἰσάγον τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην.

Ἡ ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἑρμού καὶ Αἰόλου διενεργηθεῖσα ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μπούτου πηχαλασία, καὶ τὰ λαθρεμπόρια τὰ ὅποια Μεγαλέμποροι τοῦ Πειραιῶς πρὸ δύο μηνῶν ὑπὸ τὴν μορφήν οἰκογενειακῆς προικὸς ἐξετέλεσαν, μᾶς ἔκαμαν πολλάνκι νὰ εὐχρηθῶμεν τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀντικατάστασιν τοῦ ἐμπορίου διὰ τῆς πειρατείας.

Εἶναι ζήτημα ἂν ὁ ἀπαγχονισθεὶς Κεφαλλὴν διότι ἡ ἐπιστράτευσις τοῦ ἀφῆρσε δύο υἱούς δι' ἀπελπισίαν ἢ δι' αἰσχος μᾶλλον ἀπηγχονίσθη.

Εἰς τὰς Μούσας.

Ῥοδοπλάσμεναι Μούσαις, ἀκούστέ με τώρα . . .
Τὸν φίλον μου Ἀλέκο, τὸν νεῖδ Καθηγητῇ,
Νὰ μὴ τὸν παραιτῇτε μονάχῳ οὔτε ὦρα,
Καὶ χάσσετ' ἓνα τέτοιο χρυσὸ σας ποιητή.

Γιὰ τὸ θεό! . ἔμπροστά σας γονατισμέ ος στέκω . . .
Εἰς τὸν Μωραΐτιδην μεγάλην προσοχὴ,
Μήπως ἑστὰ βράχια πιάσῃ τὸν ἀπιαστό Ἀλέκο
Καμμιά τελεία, κόμμα, ἢ γάρ, ἢ μετοχή.

Δίνετε ἑστὴν καρδίᾳ του καὶ εἰς τὸν νοῦ ἄερα,
Καὶ ὅπου αὐτὸς εἶναι καὶ σεῖς πετᾶτ' ἐκεῖ·
Κι' ἐμπνεύσετέ τον τέλος νὰ κάμῃ μὴ ἡμέρα
Δράμα εἰς πράξεις πέντε καὶ τῇ Γραμματικῇ.

Souris

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΑ.

Ἀπῆλθετο πολὺ ψυχρὰ καρδίᾳ ἓνα παραστῇ τις αὐτῆσος μάρτυς τόσων οἰκτρῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων ἀρίστων μουσικῶν ἔργων, καὶ δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς ἡ ἰδική μου οὐδέποτε ἡσθάνθη χειμῶνα. Διὰ τοῦτο μετὰ τὴν πρώτην, μετέθεσα τὸν ἑαυτὸν μου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν ἕως οὗ φθάσουν εἰς τὸ finale, τὴν Ἡπειροθεσσελίαν τοῦ κ. Μασκερόνη, ἣν εἶχον τὴν μανιώδη ἐπιθυμίαν νὰ ἀκούσω, μὴ κατορθώσας τοῦτο ἐν Φαλήρῳ.

Μὰ τί γίνεται ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν. Ὅλη ἡ ζωὴ, ἥτις καθ' ἐσπέραν χάνεται ἀπὸ τὴν πόλιν πετᾷ ἐκεῖ, τὰ ἄστρα ὅπου βλέπομεν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκεῖ πέφτουν. Ὁ Antonio εἶνε ὁ ἄξων—καὶ ὁ Antonio ἔχει κατακτήσει ὅλην τὴν ἑκτασιν τῶν Ἀθηναϊκῶν συμπαιγνῶν· κατ' εὐφῶ φίλον ἂν ἔβατε κάλπην διὰ δῆμαρχος θὰ ἐξελέγετο παμψηφεῖ. Καὶ διατί τάχα νὰ μὴ θέσῃ; Ἄν μόνον προσδὸν τοῦ δημάρχου εἶνε τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, ὁ Antonio ὑπερτερεῖ τὸν κ. Σοῦτζον.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐπὶ πᾶν ἤλθον εἰς τὰ ὑγρά τοῦ Ἀπόλλωνος τεμένη.

Ἡ αὐλαία καταπεπταμένη, ὅλοι κάθηνται, σιγὴ βαθεῖα. Τὸ πᾶν ἐνέχει μυστήριον. Παντοῦ ὀφθαλμοὶ ζαχαρωμένοι με ὕπνον!

Ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἀναδύει ἡ οὐδερτούρα τοῦ Μασκερονικοῦ μελοδράματος.

Ἀναπετάννυται ἡ αὐλαία. Δύω δεκάδες, μία ἀνδρική καὶ μία γυναικεία, φαίνονται ἐν παρατάξει ἐπὶ τῆς σκηνῆς φέρουσαι *ρουστανέλλιαν* καὶ *ἀρβαντίτικα*. Εἰσὶ καὶ αἱ δύο ἀποσπάσματα τοῦ χοροῦ τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου. Μέσω τῆς ἀνδρικῆς διακρίνονται ὁ χαριέστατος ἐκεῖνος χονδρὸς ὁ ἄμα τῇ ἐμφανίσει του καταχειροκροτούμενος εἰς τὴν *Κόρη* τοῦ Ἀρχιγυμνασιστοῦ, ἓνας στραβομάτης ἔχων ἐνὸς καὶ ἡμισσεως Παρασκευαΐδην ὕψος καὶ ὁ θερμότατος Φωτιάδης. Τῆς γυναικείας δὲ βασιλεύει ἡ γλυκομελαγχορινὴ τῆς κ. Φρειδερίκ κόρη.

Καὶ τραγωδοῦν, τραγωδοῦν, τραγωδοῦν!

Ἡ συγκίνησις εἶνε τόση ὥστε οὐδεὶς ἐννοεῖ τί ἀκούει καὶ τί βλέπει· πολλοὺς δὲ καταλαμβάνει νευρικός γέλας.

Ἐπὶ τέλους ἀναχωρεῖ ὁ ἀρειμάνιος αὐτὸς ὁμιλος καὶ μένει ἔρημος ἡ σκηνή.

Τότε τὰ ὦτα μας ἀνακαλύπτουν μονωδίαν βιολίου.

Νομίζει τις ὅτι ἀκούει τὸ μονότονον ἄσμα τοῦ κῶνωπος τὸν ὁποῖον διώκει καὶ πάλιν ἔρχεται ἐκεῖνος καὶ πάλιν τὸν διώκει καὶ πάλιν ἔρχεται. Ὅλον τὸ μυστήριον τῆς μονωδίας αὐτῆς συνίσταται εἰς τὸ μόλις ἀκούεσθαι καὶ καθ' ὀρισμένα διαστήματα. Ὁμοιάζει λέμβον κατερχομένην καὶ ἀνερχομένην μετὰ τῶν κυμάτων.

Νέα αὐλαία ἐγείρεται. Ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς, ἐπὶ στήλης, εἰσὶ προσδεδεμένοι ἀλύσειν αἱ κυρίαί Βέσσαι καὶ Στεργίου, ἥτις ἡ Ἡπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία, τίς αἶδε διατὶ στηλίτιδες, καὶ κλαίουσι πικρὰ τὴν *οκλαθιά των*.

Τότε δὲ κινεῖ ὅλων τὰ χεῖλη ὁ νευρικός γέλας. Ἡ συγκίνησις δὲν μετρεῖται πλέον. Θραύσιν ποιεῖ ἰδίως ἐπὶ τῆς